

SPF-Aktuellt

SMÅTT och GOTT för Håbopensionärerna

Redaktion och ansvarig utgivare föreningens skrivarcirkel

1988 Nummer 1

Redaktionen önskar sina läsare god fortsättning på ett nytt år och att alla edra förhoppningar går i uppfyllelse.

Våra förhoppningar att vårt föreningsskifte skall fyllas med aktuella inslag skall vi så långt möjligt försöka uppfylla.

Redan i detta nummer, det första för året, kommer, enligt vårt tycke, en väl avvägd blandning av skämt och allvar, poesi och prosa, och vi hoppas att våra läsare skall få en stunds avkoppling. Samtidigt vill vi ge information om det som händer i vår förening.

Nu som tidigare har ordföranden sin stående spalt, reseledaren liksom, även om han i dag hamnat på sista sidan.

Ett nytt avsnitt av följetongen om "Moster" är infört o. s. v.

Önskar er en trevlig lässtund gör.

Redaktionen.

Litta i din låda!

kanske har du där någonting antecknat och gömt. Kanske en liten dikt eller andra tankar. Dela med dej till S P F - Aktuellt Vi hjälper dej gärna med redaktionen.

Ordföranden har ordet.

1987 blev för vårt förbund distrikt och vår förening en ny framgång med ökat medlemstal. Förbundet ökade till 120835 medlemmar=9,9%. Distriktet till 2325=14,8% och föreningen till 135 medlemmar = 17,5% ökning.

För denna framgång, i vilken vi alla är delaktiga, skall vi inte klappa oss för bröstet och ropa hurra så bra det går. Nej vi skall fortsätta och se framåt.

Det som ligger närmast är äldreberedningens betänkande. Betänkandets flesta förslag och uttalanden kan vara riktmärken för hur vi som pensionärer borde ha det i vår tillvaro.

Men när man läser betänkandet kan man undra hur de styrande tänker. Här talar det på fullt allvar om avveckling av institutionsboendet.

Alla kan ej bo i egna lägenheter även om servicehus ställs som alternativ. Vissa gamla måste ha ständig tillsyn då är servicehus inget alternativ ty där skall hemtjänsten arbeta med tidsbestämda besök.

Nej min uppfattning är. Vi måste arbeta för att ålderdomshem får finnas

Kungörelse

kvar, dock med en moderniserad utformning, men med personal för dygnet-runt-passning.

Vi bor i en kommun där pensionärer (min personliga uppfattning) har det ganska bra med omsorgen.

Vi har politikernas uttalande om att Västersol skall finnas kvar i minst fem år.

Vi arbetar för att vi skall få bättre måltidsservice. Avtal borde kunna träffas med restauranger, så vi får äta vår lunch där det passar oss bäst.

Så till föreningsarbetet. Vi fortsätter med våra månadsträffar sista tisdagen i varje månad kl 14 i Medborgarhuset.

Jag hoppas att den härliga stämning som råder där skall fortsätta.

Inför valet i september kommer samtliga politiska partier till en studiecirkel "Pensionär i tiden" och informerar om sina valprogram. Du är välkommen som deltagare, vi träffas onsdagar kl 14.

Vi skall då ställa frågor om vad de olika partierna vill göra för oss pensionärer.

De budskap som politikerna kommer med skall vi vidarebefordra vid kommande månadsträffar.

Nu är mitt utrymme snart slut.

Vi träffas. Vi trivs. Vi har an- genäm samvaro i Håbopensionärerna av SPF.

Karl-Erik Degerman ordf.

I god tid innan vårarbetet i trädgården, eller annorstädes där grävning förekommer, börjar, må följande kungöras.

Skötselansvisning för spade.

Många tror att en spade är ett tillhygge och behandlar den därefter.

Nej, spaden är ett instrument och bör behandlas som ett sådant. Är man rädd om sin spade kan man ha nytta av den i flera dagar.

Före användandet bör skaft och handtag gnidas in med valkpasta så att ej valkar i händerna uppstår. Även bladet bör gnidas in, och då med spadglidfett, vilket gör grävningen till ett ännu större nöje.

Efter avslutad grävning eller före rast skall följande iakttagas:

Skrapa rent instrumentet (spaden) medelst medföljande spadskrapa men försiktigt så att ej repor i spadbladet må uppstå. Om repor trots försiktighet uppstått skall ifrågasvarande repor omedelbart fyllas med spadreplack, som finns att köpa i 1,0-litersfat i närmaste färghandel.

Spadreplacket påstrykes med mjuk pensel (rengöring av pensel: se skötselansvisning för målarpenslar).

Vid fortsatt grävning skall bladoljan noggrant borttorkas från spadbladet innan nytt spadglidfett ånyo påstrykes.

Följer du dessa anvisningar kommer du att få stor glädje och nytta av detta utomordentliga instrument.

Kurt Nyström

Jag pratade i telefon med en av våra goda vänner genom alla år här i byn. Vi önskade varandra en god fortsättning på det nyss påbörjade nya året. Vi pratade lite hit och dit, då jag nämnde att det snart var tid för mej att flytta.

Jag hade redan börjat packa en del, sådant som jag var säker på, att jag inte behövde före flyttningen. Då frågar han hur länge det är sedan jag kom till byn. "Jag minns att jag inte var gift vid den tiden," sa han, "så det måste vara närmare femtio år sedan." "Snälla du," svarar jag, "det är femtifyra år sen".

Då säger han: "Ja, nog minns jag att det är länge sen, men jag minns också hur snygg du var på den tiden. Du hade en jåkla snygg figur, och håret var gnistrande rött. Vi var många som var lite avundsjuka på Sven, att han kommit först, och att han höll dej gömd där uppe bakom skogen så länge".

Det kändes konstigt att höra det där efter så många år.

När vi slutat prata, gick jag fram till spegeln för att försöka utvärdera, hur jag kunde ha sett ut på den tiden. Men det lyckades inte, överallt var det för mycket av allting, utom håret, det var mindre till omfånget och blekare i färgen.

När jag stod där och tittade, kunde jag inte låta bli att tänka, om han ändå sagt det här till mej för femtio år sedan, när jag fortfarande var blyg och led av mindervärdeskomplex. Vad det skulle fyllt mej med glädje.

Ja, jag kan ju inte neka till att det gläder mig också nu. Tanken att det har funnits en tid i mitt liv, då andra tyckte jag var snygg. Själv såg jag bara allt det negativa på den tiden.

När jag väntade barn, bad jag till Gud, att ingen skulle bli rödhårig eller fräknig som jag var.

Jag vill heller inte neka till att jag tycker våra barn blivit rätt snygga, men snart är det tid för dem att börja åldras.

Hoppas någon talar om för dem hur snygga de är medan de är unga, men också uppmuntrar dem med ett sådant uttalande på ålderns höst.

Astrid

---

att räkna får.

En farmare hade 100 får. Nogsamt räknade han dem varje kväll då dom skulle in i nattfällan.

Till slut tröttnade han på det ständiga räknandet, och han slutade därför vid omkring antalet åttio. Han övertygade sej själv med att säga:

"Ja, har det stämt ända hit, då kommer det säkert att stämma med resten också".

GI.

Om du älskar någon glöm aldrig att visa det så ofta du får tillfälle.

Om du hatar någon förträng det.

G G

Stimvis med stora och feta abborrar hade nu samlats vid risgrynnan, och för oss var det bara att dra upp så fort vi hann. När vi tagit upp så många fiskar så vi trodde det skulle räcka för ett par dagars behov, smög vi oss iväg bakom vassarna till ett härligt bad utan bevakande och fördömande ögon.

Klockan var ännu bara nio på förmiddagen, och vi hade god tid på oss innan vi måste vara hemma med middagsmålet. Fisken skulle också vara fjällad och rensad innan vi överlämnade den till Moster, men det skulle ju vara snart gjort med vant handlag. Båten förtöjde vi noga vid strandkanten och nu skulle vi utnyttja frihetens timmar. Äventyret lockade för fyra pojkar, som idag också slapp ifrån påhänget av småflickorna.

Vi upptäckte en flotte som låg i strandkanten, och vi började undersöka om den var användbar. Jo minsan, det var den. Vi beslöt enhälligt att med hjälp av den ta oss över till Koholmen, som låg så inbjudande strax utanför. Det skulle inte ta så lång tid, och förresten hade vi ju ett par timmar på oss. Ett par störrar, som vi hittade, kom bra till pass som stakhjälp när vi skulle ta oss ut från land, och sedan hade vi tur med vinden. Några minuter senare kunde vi landstiga på holmen och ta det nya landet i besittning. Här fanns mycket att upptäcka, och tiden bara rann iväg. Robert, som var den äldste av oss, hade läst Robinson Crouse, och han iklädde sej snart den rollen. Vi fick namnen Måndag, Tisdag och Onsdag. Vi började diskutera överlevnadsproblemen. Bostadsfrågan kunde vi ju lösa genom att bygga en riskoja, och matbestyren skulle vi nog också klara hyggligt. Hela sjön var ju full av fisk t.ex.

Ja, här skulle vi ha kunnat stanna länge, om vi inte haft en del förpliktelser att sköta. Vi hade ingen klocka, men förstod ändå att frihetens timme snart var förbi.

Men när vi kom ner till stranden igen för att med vår flotte ta oss tillbaka till fastlandet

upptäckte vi att flotten inte allslåg där vi lämnat den. I vår iver att komma fort iland på holmen, hade vi glömt att se till att flotten blev ordentligt förtöjd. Nu låg den ett bra stycke ut-e på sjön och guppade helt oåtkomlig för oss. Vår simkunnighet var inte att lita på, och trots att avståndet inte var så stort, vågade vi inte ta den risken. Robert berättade, att moster en gång hade fått för sej att hennes gris skulle få ha sommarnöje på holmen,, men han hade inte trivts där utan simmat tillbaka hem igen. Men det var grisen det och inte vi.

Vår djärvhet, som till för en stund sedan inte visat några gränser, började nu övergå till byxångest. Vi började att skylla på varandra om vilken av oss det var som tagit initiativ till vår utflykt. Vår respekt för Moster var stor, och vi förstod, att hon för länge sen hade väntat oss hem med eventuell middagsmat. Hur skulle vi kunna förklara oss, och vilket straff skulle utmätas åt oss? Men vi kom överens om, att det enda vi kunde göra var att försöka bli uppmärksammade i vår belägenhet, och sen ta konsekvenserna av vårt handlande.

Det bästa sättet att bli uppmärksam på var givetvis att göra upp eld eller genom att ropa. För att göra upp eld fordrades tändstickor, och det hade vi inga, och inte heller fann vi det lönt att gnida två träbitar mot varandra tills det började brinna. Det kunde ju ta flera timmar, om det överhuvud taget gick, och så länge kunde vi inte vänta, för då var det omöjligt att komma hem i tid.

Att ge oss tillkänna genom att ropa fordrade att det fanns någon som hörde ropen, och det var högst tvivelaktigt att någon annan än Moster gjorde det, eftersom den närmaste gården var den vi bodde i. Det dög ju inte att hon skulle bli den som först fick reda på vår belägenhet.

Det skulle hon förresten få om någon annan räddade oss också, och sen skulle vi få sota för vår misslyckade utflykt under lång tid framöver. Nej, det här måste vi försöka att lösa på egen hand så att ingen annan fick reda på det.

Jag föreslog då att vi skulle göra en ny flotte. Eftersom vi hade kommit hit på en sån, så skulle det väl gå bra att åka tillbaka på samma sätt.

-Fattar du inte, sa Robert, att vi inte kan bygga någon ny flotte. Vi har ju varken rep eller spik eller ens en yxa att hugga virke med.

Jag hade fortfarande kvar ett litet uns av optimism, och föreslog därför, att vi kanske kunde hitta några bitar massaved i skogen. Sen kunde vi väl få ihop dem på något sätt.

-Tror du att bolaget bryr sej om att avverka skog på en så här liten plätt, då är du dummare än tåget, sa Robert.

-Men vi kan väl i alla fall leta, sa jag, och så blev det. Någon kvarglömd massaved, eller ens märken efter sådan, fanns inte, men vi hittade i stället ett par halvtruttna vindfällan som vi kunde bryta loss.

När vi hade släpat och rullat dem ner till stranden, började vi söka efter något att binda ihop dem med, men omöjligt. Men inte ens vide fanns det, som annars minsann brukade växa efter sjöstränderna.

Men så kom vi på att dom två gamla stockarna inte kunde bära oss alla. Det räckte om en av oss gav sej iland för att hämta båten. Då behövde vi inte binda samman stockarna, utan det gick bra att hålla en stock under var arm och simma iväg. Vi rullade ner stockarna i vattnet, fastän dom var så porösa att dom knappt höll ihop.

Varken jag eller Robert ville anmäla oss frivilligt för simturen. Då beslöt vi att dra lott, för så gjorde alltid både sjörövare och upptäcksresanden vid farliga och spännande uppdrag, och här fanns båda momenten.

Lottdragningen utfördes med pinnar, som vi brutit av i två olika längder. Robert bestämde, att den som fick den längsta pinnen skulle utföra uppdraget. Jag protesterade och menade att detta var fusk. Det var alltid kortaste strå som gällde, för så stod det i alla berättelser.

Det är bara då man använder strå, sa Robert, Använder man pinnar, då är det alltid den längsta.

Vid dragningen var det jag som fick den längsta pinnen. Jag började genast ta av mej kläderna för att komma iväg så fort som möjligt. Förberedelserna hade tagit alldeles för lång tid.

När stockarna legat i sjön en stund och sugit in vatten, fanns det inte kvar så värst mycke lyftkraft i dem. Jag gav mig i alla fall iväg med en stock under varje arm. Så länge jag kunde gå på sjöbotten, var det inga problem, men när fötterna inte längre nådde dit, blev det strax värre. Den ena stocken blev snart till ingen hjälp, då den smulades sönder i småbitar. Den andra försökte jag vända på tvären och få under magen, men det gick inte bättre än att jag tappade den och på ett ögonblick hade den kommit utom räckhåll.

Nu kom paniken, och jag kände hur jag började sjunka. Fast jag kavade på med både armar och ben, och anände mej av den lilla simkonst jag lärt mej, kunde jag inte hålla mej flytande. Jag fick ta emot den ena kallsupen efter den an-

dra, och jag kände hur krafterna försvann i samma takt som skräcken tilltog. Nu skulle jag dö.. För ett ögonblick svartnade det för mina ögon, och i nästa ögonblick såg jag ett fyrverkeri i regnbågens alla färger.

På ett ögonblick passerade mitt liv revy för mej, ett ögonblick, som kändes långt som timmar. Jag mindes Moster, som med skärpa i rösten förbjudit oss pojkar att spela kort om söndagarna. Moster sa alltid, att den som spelade kort "sjöng ur Djävulens psalmbok", och den syndiga företeelsen var strängeligen förbjuden. Inte för att vi småpojkar hade någon kortlek, men nog hade vi i smyg sett när dom stora pojkarna spelat poker bakom laduknuten ibland.

På vardagarna skulle sysslorna skötas, och på söndagen var det kyrkdags och på sin höjd kaffe med sockerbulle efteråt på Ullas kafe. Jag tyckte att jag kände doften av nykott kaffe och färskt bröd, det var himmelskt.

forts. i nästa nr.

Uppåt vägnarna.

Lasse är fem år, och en riktigt piggt och livlig krabat. Han bor med sina föräldrar i en förort till Stockholm, och familjen brukar tillbringa sina semestrar hos Lasses morfar och mormor, som bor på en gård på landet.

Här är en härlig miljö, inte minst för en femåring. Bara alla spännande hus att leka i t. ex. vedboden, ladan och den gamla ladugården, som nu står tom sedan djuren sålts.

Lasse pappa tycker inte om att gå sysslös på sin semester, utan vill gärna ha något för händer. Så en dag när han ser hur en lucka till skullen på ladugården bara hänger på ett gångjärn, beslutar han sig för att åtgärda detta. Morfar tycker också att det är bra, för han är inte så bra i benen och orkar inte klättra på stegar längre

Utrustad med nödvändiga verktyg påbörjas reparationen, men bara efter några få hammarslag visar det sig, att innanför väggen finns ett getingbo, där innevävarna nu blir störda och därför går till anfall på bred front mot fridstöraren. Omsvärmad av dessa ettriga djur försöker nu Lasses pappa att med alla medel fly ur sin besvärliga situation. Han fiktar med armarna, som om han dirigerar en stor orkester. Lasse, som står nedanför på marken och åser det hela, tycker det ser mycket lustigt ut. Aldrig har han sett sin pappa bira sig åt så här. Fort springer han in till morfar och mormor för att berätta om händelsen.

"Oj, oj, oj," säger mormor, vad sa pappa då? Lasse funderar ett tag, och så frågar han: "Får jag säga fula ord?"

"Nej," svarar mormor, "det får du inte".

"I så fall", säger Lasse, "sa inte pappa någonting, men nu förstår jag varför morfar och mormor kallar pappa för sin svärson".

K.S.

 E N S A M H E T

Jag saknar den vän jag blev utan och sitter vid bordet och ser genom isrosens mönster på rutan hur ensamhet tränger sig ner.

Med ryggen mot brasan jag tänker på allt som jag fordom har fått av vänskap och värme hos vänner som lämnat mej ensam och gått.

Ensam med minnen och tankar mitt inre ropar och ber att någon mig ännu betraktar som värdig att ta och att ge.

Skuggor från brassken på härden får skingra min ensamhet genom mitt titthål mot världen jag anar en ljus evighet.

Göte Ingelman Jan. 1988.

På jobbet dagen efter.

Man talar om ny bekantskap.

"TV-n gick sönder i går kväll så jag pratade med min fru i stället. Hon är faktiskt en riktigt trevlig människa".

Mansålder.

Man hör ofta ordet mansålder. Men vad detta uttrycker är inte lika självklart.

En mansålder är väl närmast att betrakta som ett människoliv, man eller kvinna, och ett människoliv kan mycket väl jämföras med en älv.

Denna liksom människolivet, börjar någonstans i det fördolda. Långt uppe bland berg eller fjälltoppar börjar detta, vilket senare skall bli en stor älv, som en nästan osynlig rännil mellan några stenar.

Samma är det med ett människoliv. Det är inte lätt att veta var eller exakt när det började, helt plötsligt är det bara där, liksom rännen förvandlats till en bäck, liknar den människobarnet, där den i glada språng far nerför branter och stup.

Efterhand växer bäcken till en älv, men fortfarande skyndar den fram i en smal fåra mellan höga älvbrinkar, som den ständigt stöter emot, liksom andra hinder den möter på sin väg.

Men nu har den också kraft, att här och där bryta sig en egen strömfåra, då den inte finner sig i att följa den gamla. Den är oberäknelig i sitt lopp, liksom en tonåring, med branta kurvor och tvära kast.

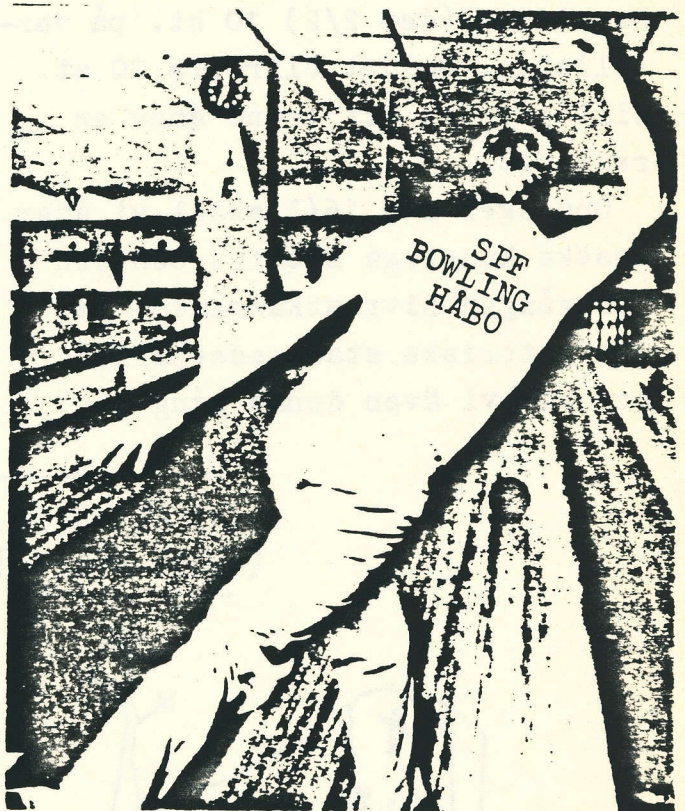
Längre fram vidgas älven, stränderna drar sig tillbaka, vattnet rinner långsammare. Så fortsätter den över slättlandet i jämna kurvor och allt lugnare tempo. Här och där en svacka och strömmen ökar tillfälligt, men den återgår snart till

sitt makliga lopp.

Då livet liksom älven når sitt slut, når havet, upplöses den helt och förenar sig med detta utan att lämna minsta spår.

Hur stor den än varit, och vad den än ställt till under sin väg har ingen betydelse, allt försvinner i glömska.

Gillis

DET ÄR ROLIGT MED BOWLING.

Kom med du också. Vi bowlar tisdagar kl.14. Om SPF-föreningen har något arrangemang samma dag spelar vi i stället på torsdagen samma tid.

Ring Karl- Gustav tel 58283
eller Erik " 57892

Välkommen i laget.

RESOR FÖRSTA HALVÅRET 1988.

Vi startade den 21 jan. med ett teaterbesök på Oscars där Bosse Parnevik höll ett bejublat party.

Han hade heller inga dåliga medhjälpare med bland andra Siw Malmkvist, Hans Josefson och Ulf Larsson. Våra 50 inköpta biljetter gick snabbt åt.

Tisdagen den 16 febr. skall vi besöka Dagens Nyheter. Hit får vi komma 40 st. och dessa platser gick åt innan vi hunnit starta månadsmötet den 26 januari. Jag har i dag (den 2/2) 10 st. på väntelistan. Om det blir c:a 20 st. till går det att ordna ännu en resa dit.

Onsdagen den 16/3 skall vi åter besöka Kungliga Slottet och den här gången Livrustkammaren. Det obligatoriska stadsrese-kaffet dricker vi även denna gång på

Kaffé Gillet och njuter av den fina 1300-talsmiljön. OBS avresetiden från Bålsta järnvägsstation som är 11:45. Beräknad hemkomst c:a 17:00.

Onsdagen den 20 april besöker vi Stadsmuseum. Mera uppgifter om den utfärden kommer längre fram.

I maj kommer vi att åka till Dalarna på en heldagsresa. I förplägnaden ingår för- och eftermiddagskaffe samt lunch på en gammal gästgivaregård. Vidare besked härom kommer med posten i samband med kallelse till månadsmöte.

En resa till Leningrad 12/5.
Den varar i 6 dagar. Se kallelse till årsmötet den 23/2.

Vi som tar emot anmälningar till resorna är.

Anders Carlsson 0171-50586

Gillis Gårdman " 57734

Med de bästa resehälsningar.

Anders

Pensionärerna ska få sin kompensation men det måste få dröja, säger finansministern

Det var allt vi kan bjuda på för den här gången. Vi tackar för

oss och på återseende önskar.
Redaktionen.